

Magyarok a nagyvilágban - külügyi gyakornokként az USA-ban

Szerző: Kertész Dalma

Sorozatunk következő részében Kiss Pétert (25) mutatjuk be, aki egy külügyi kutatóintézet gyakornokaként dolgozik az Egyesült Államok fővárosában, Washington DC-ben. Péter beszámolójából kiderül, nem csak a szakmai tapasztalatok miatt érzi meghatározónak pályafutásának ezt a szakaszát. Legalább ennyire fontos a munka emberi oldala is, amely mögött többet kell érteni az optimista amerikai attitűdnél.

- Mikor és honnan vetődött oda, ahol most élsz, és mit csinálsz ott?

- Tavaly októberben az egyetemi diplomám megszerzése után jöttem ki az Egyesült Államokba, jelenleg Washington DC-ben, egy külügyi kutatóintézetnél dolgozom. Gyakornokként két program munkáját segítem, az egyik a kelet-közép-európai országokkal foglalkozik, a másik pedig az USA és Európa közötti biztonság- és védelempolitikai kapcsolatokra specializálódott.

- Mi a végzettséged, és ennek mennyiben van köze a jelenlegi munkádhoz? Hogyan alakult eddig a karriered?

- Nemzetközi kapcsolatok szakos közgazdászként végeztem a Budapesti Corvinus Egyetemen, így mondhatjuk, hogy jelenleg a szakmámban dolgozom. Persze a mi esetünkben a szakma kifejezés elég tág. A tanulmányok csak a legszükségesebb alapokat adják meg, a lényegét menet közben kell megtanulni. Karrier ügyben egyelőre nem tudok nyilatkozni, de úgy gondolom, az irány már megvan, a későbbiekben is a mostani munkámhoz hasonló dolgokkal szeretnék foglalkozni.

- Mit gondolsz, az a munka, amit kint végzel, mennyiben lenne más itthon?

- Alapvetően másképp működne, másról szólna ez a munka otthon. Egyrészt Magyarországon a külügyek iránt alacsony a társadalom érdeklődése, és a kormányzat is kevésbé nyitott a külső kutatóintézetek javaslataira. Másrészt hazánk nem igazán nagy játékos a nemzetközi porondon, így kevesebb a lehetőség. Otthon ennek a műfajnak még nincs kialakult kultúrája, kereslet sincs rá, és ennek következményeként a téma anyagi megbecsültsége alacsony, kevés embernek adatik meg, hogy főállásban foglalkozzon vele. Ugyanakkor az emberi kapcsolatok szempontjából is kérdéses, hogy a klasszikusan hierarchikus magyar szemlélet hogyan tudna befogadni tettere kész fiatalokat, akik megszokták, hogy tőlünk nyugatra életkortól függetlenül közel egyenrangú tagja lehetsz a csapatnak.

- Milyen életkörülmények között élsz, és milyen az életszínvonal a magyarországihoz képest? Milyen a mindennapok hangulata az itthonihoz viszonyítva?

- Pályakezdőként úgy érzem, nincs okom panaszkodni, annak ellenére sem, hogy amerikai szemmel nézve viszonylag csekély összegből gazdálkodom havonta. Az alapvető életszínvonal Washingtonban magasnak mondható, sokan dolgoznak az államigazgatásban - nem ritkán a versenyszféránál is jobb fizetésért. Az amerikaiak jól élnek, ennek is köszönhető, hogy alapvetően optimisták, és kiegyensúlyozottabbnak is tűnnek, mint a magyarok. Emellett itt mindig történik valami, az ember egészséges várakozással tekinthet a következő nap elé.

- A jövedelmedből mennyit költesz magadra és mennyit tudsz félretenni? Mire spórolsz, mire gyűjtesz?

- Minden hónapban jut belőle utazásra, vásárlásra, szórakozásra, ami megmarad, azt pedig félreteszem szűkösebb időkre, hiszen nem árt némi biztonsági tartalék a jövőre.

- Milyen a kinti munkamorál?

- Az amerikaiak életének és önbecsülésének meghatározó része a munka. Ha megismerkedsz valakivel, akkor az első három kérdés között biztosan szerepelni fog, hogy mivel foglalkozol. Alapvetően jellemző, hogy a munkára nem a "szükséges rosszként" gondolnak, amelyen túl kell jutni valahogy, számukra ez sokkal inkább hivatás, az egyéni kiteljesedés egy formája. Sokat dolgoznak, de meg is fizetik érte őket, ennek köszönhetően pedig magas a munkamorál. A munkatársak szinte az ember második családjává válnak.

- Érzel honvágyat? Mi hiányzik Magyarországról?

- Természetesen érzek, leginkább a családom, a barátaim, és a magyar ételek hiányoznak, de nosztalgiával gondolok a szülővárosom, és a budapesti belváros hangulatára is, ahol az egyetemi éveimet töltöttem.

- Mi hiányozna, ha eljőnnél onnan?

- A szakmai környezet, Washington atmoszférája, és az amerikaiak nyitottsága, optimizmusa hiányozna.

- Hogyan telik egy napod - munkaidő alatt és munkaidő után. Mi a legjellemzőbb szabadidős tevékenység felétek?

- Átlagosan napi 9-10 órát dolgozom, ami adatgyűjtéssel, adminisztrációval vagy cikkírással telik el. Akadnak izgalmasabb napok is, mikor konferenciákat tartunk, vagy magas rangú tisztviselőkkel tárgyalunk. A sok ülőmunkának is köszönhető, hogy az emberek szívesen áldoznak szabadidőt a sportolásra, télen a konditermek, nyáron a parkok vannak tele. Egy másik jellemző időtöltés a "happy hour"-ok kihasználása a bárokban, ilyenkor kora estig kedvezményes áron lehet egy-egy étel vagy ital mellett átbeszélni a nap történéseit. Én mindkét kikapcsolódási formát kedvelem, ritka tehát az olyan nap, hogy este kilenc előtt hazaérem.

- Mennyi ideig tervezel kint maradni? Kívánod-e, hogy a gyerekeid ott éljék le az életüket, ahol most élsz?

- El tudnám képzelni, hogy maradjak meg pár évet, de az amerikai vízum elég szigorú a külföldiek munkavállalásával kapcsolatban. Azt nem kívánom, hogy a gyerekeim itt éljék le az életüket, mivel erősen remélem, hogy mire ők lediplomáznak, már Magyarországon is adottak lesznek a lehetőségek ahhoz, hogy megvalósítsák önmagukat. Szerintem a magyar fiataloknak nincsenek teljesíthetetlen igényeik, csak szeretnének anyagi biztonságot maguk körül, és azt, hogy elismerjék a munkájukat.

Forrás: HR Portal